

Πλὴν κί' ὁ Κόντης ὁ Ψηλός
δὲν ἀπῆντε παντελῶς,
κί' ὁ Σιμάπουλος μακρόθεν μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς προστάτας
πικρετῆρι τρομακμένους τῶν θεσπῶν τοὺς παραβάτας,
ποῦ δεμένοι μ' ἄλλουσίδαις κί' ὀχιμῶντες κί' ἀχμνοί
μακρυροῦσαν ἴσθ' οὐρακηνί,
καὶ δὲν ἤθελε κενέναι, ἢ πολέμοιο ἢ φίλοιο,
μὲς ἴσθ' ὀν κόρρο τῶν ἐνόχων νάνκι τωρκ μῆτε φύλλοιο.

Μὲ κί' ἡ πλειονοψηφία προσελθοῦσα τοῦ Κορριάτη,
δικασέ τον τὸν μουγγό μῆς, ἔσκαυσε τοῦ Στρατηλάτη,
δικασέ τον τὸν Ἄλιεο, ποῦ ποσὸς δὲν συγκινεῖται,
καὶ τῆς χίλιαις μῆς ἀρνεῖται.

Ἡ τῆς χίλιαις τῆς αὐταῖς
μὲς δώση μετρηταῖς,
ἢ νὰ μὴ τὸν συγχωρήσῃς
κί' αὐσταρῆ νὰ γίν' ἡ κρίσις.

Ἐμεῖς Καίσαρα μονάχο, γλυκομυλῆτο κί' ὄρατο
ἔχομε τὸν Κερκυραῖο,
μὲ καλὰ κί' αὐτὸς νὰ πάθῃ, ποῦ μῆς ἔκανε κοπέλια
τοῦ Ζακῆη καὶ τῶν ἄλλων νὰ μῆς παίξουν σάν μουρέλια.

Δίκασε καὶ τὸν Κορριάτη,
ποῦ γιὰ φοροκ καὶ γεινάτι
κόλλησε ἴσθ' ὀν Κυβερνήτη
τὸν ψυχρὸ, τὸν ἀπαθῆ,
ὡς ἡ τλήμων Ἀμφιρίτη
ἴσθ' ἑ Χαλκίδος τὸ Βαθῆ.

Δίκασέ τον καὶ τὸν Κόντη,
ποῦ μῆς ἔσκασε τούντι
γιὰ τὴν τζῶνι τὸν Ἄλιεο, καὶ μὲ λόγια του γλυκὰ
μῆς κατήντησε σάν ρέγκιαις καὶ γιὰ πούλημ' ἀρνεϊκά.

Δίκασε καὶ τὸν Φωαῖο, τὸν Ἰουδα, τὸν προδότη,
ποῦ μῆς ἔρεψε μ' ἐκείνοιο τοὺς Προσπολιτισμοῦς,
ποῦ δὲν ἔδωσε τῆς χίλιαις γιὰ νὰ γίνῃ φροποῦτι,
καὶ τὸ Σύνταγμα παρέδῃ καὶ τοῦ κράτους τοὺς θεσμοῦς.

Τέτοιοι κί' ἄλλα κελκίδου
καὶ κινιόμενοι πηδου
οἱ ψηφισκταῖς τὸ μῆρον τῶν ἐνόχων Ὑπουργετων,
μόν' ὁ Κώστακ τῶν Ἀργεῖων,
ὁ Πλατούστακ δηλονότι, παρεδύλεπον τῆς χίλιαις
καὶ τοὺς νόμοιο τῆς κοιλίας,
τὸν νόμο του τὸν μεγάλο διακρυμένους παρεκάλει
τοὺς θεσμοῦς νὰ παρεδύλεψ καὶ τὴν δικην ν' ἀναβάλεψ.

Πλὴν ἐκεῖνοιο δὲν ἀκούει παρακλήσεις μῆτε τούτου
τοῦ χρυσοῦ βαπτισμοῦ του,
καὶ στεφάνουιο εἰς λαγῶνιο ἐπιθέσει εἰς αὐτῶν
ἀνεκράγους ἴσθ' ὀν πλῆθος τῶν παντοῦνιο ηγεστῶνιο:
τί ζητεῖτε νὰ τοὺς κάνω; ἴσθ' ὀν πυρὴν φανάζουιο τότε
τῶν θεσπῶν οἱ πατριόται.

Τότε δὴ κί' ὁ Θεωδωράκης, ὁ ποῖον τῆς γλώσσας θραυσι
καὶ πολλῶν συγγῶνιο γλώσσας,
τοὺς ἐνόχουιο φραγγελέσας
τοὺς παρέδωσε πρὸς καῖσινο.

Καὶ τῆς Βουλῆς ἠλάλιζαν τάδικημένα γίδια,
κί' ἔληξε ἐσθῆκωνιο κλαδί, μακρὸ κορόνιο, μύστο,
κί' ὁ Καραπάνοιο μᾶζωξε κημπάκα ροκανίδια,
κί' ὁ σῖρ Δραγοῦμοιο ἀνάψε τῆς ἀσφαλείας σπῖρο.

Καὶ τότε ἔφρουτῶσε φωταῖ
γιγκητικαῖ καὶ πλατεαῖ,
κί' ἐφλέγετ' ὁ μουστακαλῆς κί' ὁ Κόντης ἡ παρέκ,
κί' ἡ δεξιά κί' ἀριστερὰ τοὺς ἔβλεπε γελῶντι,
κί' ἐκ τῆς παρὰ τοῦ τῆς πυρῆς ἐξῆλθεν ἀπερκαῖ
μόνοιο ἡ περιάλητος τοῦ μουστακατοῦ γλώσσας.

Ἐπὶ Βιλελμῖνοιο,
ποῦ τῶρα δύνει.

Τῶν Ὀλλανδῶν ἡ Ρήγισσα μὲ τὰ μεγάλα μάτια
κλίνει ἴσθ' ὀν προκεφάλιο τῆς γλωφῆ κί' ἀρωστημένη,
ποῦ Καίσαρς περιλαμπροῖ μ' ἀτίμητα Πικλάτια
ζηλεύουιο τὴν κορόνιο τῆς τὴν κοραμακρημένη.

Ἐτὴν πρώτη τῆς τὴν ἀνθοῖο, ἴσθ' ὀν πρώτη τῆς τὴν ἔσθ,
γέρονε βασιλισσακ φτωχῆ,
ποῦ σὲ λευκώρησε ψυχῆ
περῖσσοιο πλούτη κρύβει.

Ἡ Νίξεν ἡ πεντάμορφοιο τῆς ἔπλεξαν στεφάνια,
μ' ἐκείνοιο ἐμεγάλωσε, μ' ἐκείνοιο ἀνετάρθη,
καὶ γιὰ τοὺς νόμοιο τοῦ λαοῦ, τῆ φτωχιακ, τὴν ὄφρανακ,
καὶ τῆς ξανθῆς τῆς κεφαλῆς σκορπίζει τὸ χρυσάρι.

Λαὸς, ποῦ τὴν πορφόρη τῆς τὴν ἔχει σκέπαμά του,
βλέπει βουδῆς ἴσθ' ὀν ῥόδα τῆς τὴν νέκρα τοῦ θανάτου,
κί' ἐμπρὸς ἴσθ' ὀν Βιλελμῖνοιο τοῦ στεναζέιο τὴν εἰκόνακ,
καὶ κλαῖει καὶ βρυουενηθε
γιὰ τὴν Νεράδα τὴν ξανθῆ,
κί' ὄχι γιὰ τὴν κορόνιο.

Ποεῖ πανόρηκ νύχη του, ποεῖ δῖκο του θρέμμακ,
ποῦ ὄθτανε Βασιλισσακ καὶ δίχιο νᾶχη στέμμακ.

Καὶ καμπόδακ ποικιλιαῖ,
μ' ἄλλουιο λόγοιο ἀγγελιαῖ.

Κί' ἐγὼ ραῖνο μὲ κουρέικ καὶ μ' εὐχῆς εὐδαμονιαῖς
Παναγιώτην τὸν Πολίτην, δικηγόρον προσοιθῆ,
νομπευθέντι τὴν κορίνιο ἐλεκτηῖς οἰκογενειαῖς,
τὴν Ἐλένην Βαρκατόσσακ, τὴν ἄβραν, τὴν εὐθαλῆ.

Ἡ τῶν Πατρίων Ἀμυνκ, ποῦ δρῆ γιὰ τὴν πατρίδακ,
ἐξέδωσε τὰ «Πάτριακ», λαμπρὰν ἐφημερίδακ,
γραμμένην ἀπὸ γλαφυρὸ καὶ δυνατὸ κελμῖο,
καὶ δωρεὰν πρὸς τὸν λαὸν τὸ φύλλονο δικνεῖται.